

Китоби Дониёл — Рақами чилу шаш

Орому осоиштагӣ

Jeff Pippenger

2024-01-10

Ў киро дониш хоҳад омӯхт? ва киро таълимро хоҳад фаҳмонд? онҳоеро, ки аз шир чудо шудаанд, ва аз пистонҳо канда шудаанд. Зеро амр бояд бар амр бошад, амр бар амр; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, ва андаке он ҷо: зеро бо лабони лакнатдор ва бо забони дигар Ў ба ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ба онҳо ки гуфт: «Ин аст оромӣ, ки ба воситаи он шумо метавонед хастаҳолонро ором диҳед; ва ин аст тароватбахшӣ»: вале онҳо нахостанд бишнаванд. Аммо каломи Худованд барои онҳо амр бар амр, амр бар амр; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, ва андаке он ҷо буд; то ки бираванд, ва қафо афтида шикаста шаванд, ва дар дом афтанд, ва гирифта шаванд. Бинобар ин каломи Худовандро бишнавед, эй мардони масҳаракунанда, ки бар ин қавме, ки дар Ерусалим аст, ҳукмронӣ мекунад. Азбаски шумо гуфтаед: «Мо бо марг аҳд бастаему бо дӯзах мувофиқа кардаем; ҳангоме ки тозиёнаи селвор бигзарад, он ба мо нахоҳад расид: зеро мо дурӯғро паноҳгоҳи худ сохтаем, ва зери ботил худро пинҳон намудаем»: бинобар ин чунин мегӯяд Худованд Худо: «Инак, Ман дар Сион барои таҳкурсии санге мегузорам, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои гӯша, таҳкурсии устувор; ҳар кӣ имон оварад, шитоб нахоҳад кард. Ва довариро ба хаткаш, ва адолатро ба шулоқ хоҳам гузошт: ва жола паноҳгоҳи дурӯғро рубуда хоҳад бурд, ва обҳо ҷойи пинҳонро фаро хоҳанд гирифт. Ва аҳди шумо бо марг бекор хоҳад шуд, ва мувофиқаи шумо бо дӯзах пойдор нахоҳад монд; ҳангоме ки тозиёнаи селвор бигзарад, он гоҳ шумо зери он поймол хоҳед шуд». Ишаё 28:9–18.

Дар соли 1863 мардони масҳарагаре, ки бар Ерусалим ҳукмронӣ мекарданд, кори тадриҷии пинҳон кардани ҷавохироти Миллер ва иваз намудани онҳо бо тангаҳо ва ҷавохироти қалбакӣ оғоз карданд. Бо ин кор онҳо «бо мамот аҳд бастанд», «дурӯғро» «паноҳгоҳи» худ гардониданд ва «зери ботил» «пинҳон шуданд». Аммо онҳо бояд бо паёми рӯзи охирини «оромӣ» ва «тароват», ки Петрус дар китоби Аъмол аз он сухан мегӯяд, озмуда мешуданд.

Аммо он чиро, ки Худо пешакӣ ба василаи даҳони ҳамаи анбиёи Худ эълон намуда буд, яъне он ки Масеҳ бояд азоб кашад, ҳамон тавр ба анҷом расонид. Пас, тавба кунед ва ручӯъ намоед, то гуноҳҳои шумо маҳв гарданд, то ки замонҳои таровати рӯҳонӣ аз ҳузури Худованд фаро расанд; ва Ў Исои Масеҳро, ки пештар ба шумо мавъиза карда шуда буд, бифиристад. Ўст, ки осмон бояд Ўро қабул намояд то замонҳои барқароршавии ҳама чиз, ки Худо аз ибтидои ҷаҳон ба василаи даҳони ҳамаи анбиёи муқаддаси Худ дар бораи он сухан гуфтааст. Зеро Мусо ҳақиқатан ба падарон гуфт: “Худованд Худои шумо аз миёни бародарони шумо барои шумо Паёмбаре мисли ман бармехезонад; Ўро дар ҳар он ҷо ба шумо гӯяд, бишнавед. Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар ҷоне, ки он Паёмбарро нашунавад, аз миёни қавм маҳв хоҳад шуд”. Ҳамчунин ҳамаи анбиё аз Самуил ва онҳое ки баъд аз ӯ омадаанд, ҳар кӣ сухан гуфтааст, низ аз ин рӯзҳо пешгӯӣ кардаанд. Аъмол 3:18–24.

Петрус муайян месозад, ки ҳамаи анбиё дар бораи айёмҳои фароғат ва борони охирин сухан гуфтаанд, ва Ишаё табақаеро муайян месозад, ки айёмҳои ниҳони он фароғатро, ки дар анҷоми ҳукми таҳқиқотӣ воқеъ мегардад, рад мекунад, ҳангоме ки гуноҳ маҳв карда мешавад ва борони охирин мерезад. Дар он вақт, табақае, ки аҳди марг бастаанд ва Ишаё ба он ишора мекунад, мувофиқи гуфтаи Петрус «аз миёни қавм нобуд карда хоҳад шуд». Хоҳар Уайт бисёр вақт маҳз ба ҳамин замони оромӣ ва фароғати Ишаё муроҷиат мекунад.

«Фариштае, ки дар эълони паёми фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ равшан гардонад. Дар ин ҷо коре пешгӯӣ шудааст, ки дорои фариғии умумичаҳонӣ ва қудрате ғайримаъмул аст. Ҳаракати адвентии солҳои 1840–44 зуҳури пурҷалоли қудрати Худо буд; паёми фариштаи аввал ба ҳар истғоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон расонида шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин шавқу рағбати динӣ ба амал омад, ки аз замони Ислоҳоти асри шонздаҳум то он вақт дар ягон сарзамин дида нашуда буд; аммо ҳамаи инро ҳаракати неруманд дар зери огоҳии охири фариштаи сеюм болотар хоҳад гузашт.»

«Ин кор ба амали рӯзи Пантикост монанд хоҳад буд. Чунон ки «борони аввал» дар резиши Рӯҳулқудс ҳангоми оғози башорати Инҷил дода шуд, то сабиши тухми гаронбаҳоро ба амал оварад, ҳамон тавр «борони охир» дар поёни он барои пухта расидани ҳосил дода хоҳад шуд. «Пас хоҳем донист, агар ба шинохтани Худованд пайваста кӯшем: баромадани Ё чун субҳгоҳ муқаррар аст; ва Ё назди мо мисли борон хоҳад омад, мисли борони охир ва аввал бар замин». Ҳушаъ 6:3. «Пас, эй фарзандони Сион, шод бошед ва дар Худованд Худои худ хурсандӣ кунед, зеро ки Ё ба шумо борони аввалро ба андоза додааст, ва барои шумо борон, борони аввал ва борони охиристо хоҳад боронид». Юил 2:23. «Дар айёми охир, мегӯяд Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар хоҳам рехт». «Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ номи Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт». Аъмол 2:17, 21.»

«Кори бузурги Инҷил набояд бо зуҳури камтари қудрати Худо аз он чи оғози онро нишон дод, ба анҷом расад. Нубувватҳое, ки дар рехта шудани борони аввалин дар оғози Инҷил иҷро шуданд, боз дар борони охирин ҳангоми анҷоми он иҷро хоҳанд шуд. Инҳоянд “айёмҳои тароват”, ки хавворӣ Петрус ба онҳо назар дошт, вақте ки гуфт: “Пас, тавба кунед ва рӯй гардонед, то гуноҳонатон маҳв карда шаванд, ҳангоме ки айёмҳои тароват аз ҳузури Худованд фаро расанд; ва Ё Исоро хоҳад фиристод”. Аъмол 3:19, 20.» «Муборизаи Бузург», 611.

Санҷиш бар пояи методологияи борони охир асос ёфтааст, чунон ки он ҳамчун «хат бар хат» тасвир шудааст. Паёми санҷишӣ аз ҷониби посбононе расонида мешавад, ки аз «забони дигар» мебошанд ва ҳамчун дорои «лабони лаққос» тасвир гардидаанд. Паёми санҷишии борони охиристо посбононе мерасонанд, ки дар методологияи протестантизми муртад ва католикизм, ки адвентизм онро дар тӯли тамоми таърихи исёни худ қабул кардааст, тарбия надида буданд.

«Вақт дур нест, ки имтиҳон бар ҳар як ҷон хоҳад омад. Тамғаи ҳайвон бар мо таҳмил карда хоҳад шуд. Онҳое ки қадам ба қадам ба талаботи дунёвӣ таслим шудаанд ва ба

урфу одатҳои дунё мутобик гардидаанд, осон хоҳанд ёфт, ки ба ҳокимиятҳои мавҷуда итоат намојанд, ба ҷои он ки худро ба масҳара, таҳқир, таҳдиди зиндон ва марг дучор созанд. Мубориза миёни аҳкоми Худо ва аҳкоми одамон аст. Дар ин вақт тилло аз қаҳгуна дар калисо ҷудо хоҳад шуд. Парҳезгории ҳақиқӣ ба таври ошкор аз намоиш ва зарҳалу зарринкорӣ он фарқ карда хоҳад шуд. Бисёре аз ситораҳои ки мо онҳоро барои дурахши худ мафтун мешуморем, он гоҳ дар торикӣ хомӯш хоҳанд шуд. Қаҳ, мисли абр, бо шамол бурда хоҳад шуд, ҳатто аз ҷойҳои ки мо дар он ҷо фақат хирманҳои гандуми фаровонро мебинем. Ҳамаи онҳое ки худро бо зинатҳои муқаддасгоҳ ороштаанд, аммо бо адолати Масеҳ пӯшида нестанд, дар расвоии урёнии худ зоҳир хоҳанд гардид. »

«Вақте ки дарахтони бемева чун зиёнарасонандагонӣ замин бурида мешаванд, вақте ки анбӯҳи бародарони козиб аз бародарони ҳақиқӣ ҷудо карда мешаванд, он гоҳ пинҳоншудагон ошкор хоҳанд гашт ва бо хушанноҳи зерӣ парчами Масеҳ саф меороянд. Онҳое ки тарсончак ва ба худ нобовар будаанд, худро ошкоро ба ҷонибдорӣи Масеҳ ва ҳақиқати Ё эълон хоҳанд кард. Заъифтарин ва дудилагартарини калисо мисли Довуд хоҳад буд — омода ба амал кардан ва ҷуръат варзидан. Ҳар қадар ки шаб барои халқи Худо амиқтар бошад, ситорагон ҳамон қадар дурахшонтар хоҳанд буд. Шайтон мӯминони содиқро саҳт озор хоҳад дод; вале онҳо, ба исми Исо, на танҳо ғолиб, балки бештар аз ғолиб хоҳанд баромад. Он гоҳ калисои Масеҳ «зебо чун моҳ, соф чун офтоб, ва саҳмгин чун лашкаре бо парчамҳо» зоҳир хоҳад шуд.»

«Тухмҳои ростӣ, ки бо кӯшишҳои миссионерӣ кошта мешаванд, он гоҳ сабзида, мешукуфанд ва самар меоранд. Ҷонҳо ростиро хоҳанд пазируфт, ҷонҳое ки мусибатро тоқат хоҳанд кард ва Худоро ҳамд хоҳанд гуфт, ки барои Исо азоб мекашанд. “Дар ҷаҳон шумо мусибат хоҳед дошт; лекин дилгир нашавед; Ман бар ҷаҳон ғолиб омадам.” Вақте ки тозиёнаи фарогир аз миёни замин хоҳад гузашт, вақте ки бодбезак хирмани Яхуваро пок месозад, Худо мадади қавми Худ хоҳад буд. Ғаниматҳои Шайтон метавонанд ба баландӣ барафрошта шаванд, вале имони покони муқаддасон ҳаргиз бебок намегардад.»

«Илёс Элишоро аз плуг гирифт ва бар ӯ ҷомаи тақдисашро афканд. Даъват ба ин кори бузург ва ҷиддӣ ба мардони донишманд ва соҳибмақом пешниҳод гардида буд; агар онҳо дар назари худ хоксор мебуданд ва комилан ба Худованд таваккал мекарданд, Ё онҳоро шарафманд мегардонид, то байрақи Ёро бо зафар ба сӯи ғалаба бардоранд. Аммо онҳо аз Худо ҷудо шуданд, ба таъсири ҷаҳон таслим гаштанд, ва Худованд онҳоро рад намуд.»

«Бисёре илмро баланд бардошта, Худои илмро аз назар дур кардаанд. Аммо бо калисо дар поктарин замонҳо ҷунин набуд.»

«Худо дар айёми мо амале ба ҷо хоҳад овард, ки ҷуз андаке аз мардум онро интизор нестанд. Ё дар миёни мо онҳоеро бармехезонад ва сарафроз мегардонад, ки бештар на аз таълими зоҳирии муассисаҳои илмӣ, балки аз тадҳини Рӯҳи Ё таълим ёфтаанд. Ин гуна василаҳо набояд хор шумурда ё маҳкум карда шаванд; онҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд, аммо онҳо метавонанд фақат шароити салоҳиятҳои зоҳириро фароҳам оваранд. Худо ошкор хоҳад кард, ки Ё ба инсонҳои донишманду худбузургбин вобаста

нест». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 81, 82.

«Тозиёнашавандаи лабрез» рамзи қонуни якшанбе аст, ки дар соати заминларзаи бузурги Ваҳй боби ёздаҳ оғоз меёбад. Он вақти озмоиши пешравандаи қонуни якшанbero ифода мекунад.

«Халқҳои бегона ба намунаи Иёлотӣ Муттаҳида пайравӣ хоҳанд кард. Ҳарчанд вай пешсафӣ мекунад, бо вучуди ин ҳамон бухрон бар халқи мо дар ҳамаи ғушаҳои ҷаҳон хоҳад омад». Testimonies, volume 6, 395.

Дуруст пеш аз қонуни якшанбе, тангаҳои қалбакии хоби Миллер аз тиреза берун рӯфта мешаванд, ҳамчунон ки адвентистони лаодикиявӣ аз даҳони Худованд қай карда берун андохта мешаванд. Он гоҳ калисо чун парчам барафрошта мешавад, «зебо мисли моҳ, равшан мисли офтоб, ва даҳшатангез мисли лашкаре бо байрақҳо». Паёми Ишаё, ки аз «забони дигар» ва «лабҳои лакнатдор» ба пеш меравад, онҳоеро ифода мекунад, ки барангехта ва сарафроз гардонда мешаванд ва онҳоро на тарбияи зоҳирии муассисаҳои илмӣ, балки тадҳини Рӯҳи Ӯ таълим медиҳад. Майзадағони Эфроим аз озмоиши «қоида бар қоида» намегузаранд, зеро ҳикмати ҳукамоашон нест шудааст. Нубувват барои онҳо мисли китобе шудааст, ки мӯҳр шуда бошад.

Таърихе, ки мувофиқи гуфтаи Петрус ҳамаи анбиё аз Самуил ба ин сӯ дар бораи он сухан гуфтаанд, чандин намунаи нобудии адвентистонero пешкаш мекунад, ки паёми борони охирро рад мекунад; вале он чи онҳо дар вақти қонуни рӯзи якшанбе аз сар мегузаронанд, марғи ҷисмонӣ нест, балки марғи рӯҳонист, ки бо дарки воқеияти барои абад гумшуда будани худ ҳамроҳ аст, чунон ки инро бокирағони аблаҳ намоёндагӣ мекунад, ки дар китоби Омӯс ба он воқеият бедор мешаванд, ки гумшудаанд.

Инак, рӯзҳо меоянд, меғӯяд Парвардигор Худо, ки Ман гуруснагӣ бар замин хоҳам фиристод,— на гуруснагии нон, ва на ташнагии об, балки гуруснагии шунидани каломи Парвардигор. Ва онҳо аз баҳр то баҳр, ва аз шимол то шарқ саргардон хоҳанд шуд; онҳо ба ҳар сӯ медаванд, то каломи Парвардигорро бичӯянд, вале нахоҳанд ёфт. Дар он рӯз духтарони зебо ва ҷавонмардон аз ташнагӣ беҳол хоҳанд шуд. Онҳое ки ба гуноҳи Сомария қасам меҳӯранд ва меғӯянд: «Ба ҳаёти худои ту, эй Дон!» ва: «Ба ҳаёти роҳи Беэр-Шобаъ!»— ҳамонҳо фурӯ хоҳанд афтод ва дигар ҳеҷ гоҳ барнахоҳанд хест. Омӯс 8:11–14.

Пас аз ишора кардан ба соати қонуни якшанбе бо рамзи «тозиёнаи фарогир», Ишаё ба тарсу изтиробии доимии онҳое рӯ меоварад, ки бо мамот аҳд бастаанд.

Ва аҳди шумо бо марғ ботил хоҳад шуд, ва паймони шумо бо дӯзах пойдор нахоҳад монд; ҳангоме ки тозиёнаи фароғири азоб гузарад, шумо зерӣ пойи он лағадкӯб хоҳед шуд. Аз вақти баромадани он шуморо хоҳад гирифт; зеро субҳ ба субҳ он хоҳад гузашт, рӯзона ва шабона; ва фаҳмидани ин хабар танҳо азоб хоҳад буд. Ишаё 28:18, 19.

Он гоҳ фаҳмиши афзоиши дониш, ки бо гавҳарҳои Миллер ифода шудааст, дастнорас хоҳад буд, аммо «фаҳмиш»-и хабари бӯхрони пешравандаи қонуни якшанбе муайян хоҳад кард, ки аҳди онҳо бо марг бекор гардидааст. Онҳое ки «зери дурӯғ» паноҳ бурдаанд, он гоҳ дарк хоҳанд кард, ки «Худованд Худо» «дар Сион барои таҳкурси санге, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои гӯша, таҳкурсии устувор» ниҳода буд, аммо дер хоҳад шуд. Дурӯғҳое ки онҳо дар тӯли таърих зери онҳо пинҳон шуда буданд, он гоҳ рӯфта хоҳанд шуд. Бисёре аз он дурӯғҳои ошкорро метавон ба осонӣ дар рӯёи дарёи Ёлой шинохт.

Миллериён, мувофиқи фаҳмиши худ аз боби дуҷуми Дониёл, мамолики зикршударо дар Дониёл ҳаштум ҳамон мамолике донистанд, ки дар боби ҳафтум тасвир ёфтаанд. Фарқияти миёни ин ду боб дар он аст, ки боби ҳафтум ҷанбаҳои сиёсии он мамоликро муаррифӣ мекунад, ва боби ҳаштум ҷанбаҳои динии он мамоликро. Аз ҳамин сабаб, боби ҳаштуми Дониёл бо истилоҳоти маъбад тасвир шудааст.

Боби ҳаштуми Дониёл аз рамзҳои маъбад истифода мебарад, то подшоҳиро тасвир намояд, аммо ҳар як рамзи маъбадие, ки дар ин боб муаррифӣ шудааст, таҳриф гардидааст; бинобар ин, фарқият миёни дини ҳақиқии Масеҳ ва дини козиби Шайтон муайян карда мешавад. Қўчқор ҳайвоне буд, ки ҳамчун қурбонӣ дар маъбади Худо истифода мешуд, аммо ҳар як қурбонии маъбад бояд комил мебуд. Қўчқори дар боби ҳаштум зикршуда барои истифода ҳамчун қурбонӣ дар маъбади Худо ношоиста буд, зеро шохҳояш яксон набуданд.

Пас чашмони худро боло бардоштам ва дидам, ва инак, пеши наҳр қўчқоре истода буд, ки ду шох дошт; ва ҳар ду шох баланд буданд, аммо яке аз дигаре баландтар буд, ва шохи баландтар баъдтар баромад. Дониёл 8:3.

Қўчқоре, ки ду шохи дарозии гуногун дошт, барои қурбонӣ дар маъбади Худо иҷозат дода намешуд; аммо ин рамз ба дини ҳақиқии Худо тааллуқ надорад, балки ба дини қалбакии шайтон, яъне бутпарастӣ, ишора мекунад. Салтанати навбатӣ бо такае муаррифӣ шудааст, ки он низ қурбонии маъбад аст, вале бори дигар ин така фасод ёфта буд, зеро миёни чашмонаш шохе дошт ва аз ҳамоҳангии камоли комиле, ки барои қурбонии маъбад талаб карда мешавад, маҳрум буд.

Ва ҳангоме ки ман андеша мекардем, инак, такабузе аз ҷониби ғарб бар рӯи тамоми замин омад ва ба замин нарасид; ва он такабуз дар миёни чашмонаш шохи намоёне дошт. Дониёл 8:5.

Оқибат шохи буза шикаста шуд ва аз он чор шох ба вучуд омад, ки ин низ онро аз он маҳрум месозад, ки дар муқаддасгоҳи Худо қурбонӣ бошад.

Пас бузи нар хеле азим гардид; ва ҳангоме ки ӯ пурқувват буд, шохи бузург шикаста шуд; ва ба ҷойи он чор шохи намоён сӯйи чор бодҳои осмон баромаданд. Дониёл 8:8.

Боби ҳаштуми китоби Дониёл бе он оғоз мегардад, ки подшоҳии Бобил бо рамзе зикр шавад. Бобил, нахустин подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддас, аллакай бар асоси ду шохиди боби дуҷум ва боби ҳафтум аз ҷиҳати Китоби Муқаддас собит гардидааст; аммо дар боби ҳаштум Бобил қасдан пинҳон карда шудааст, то хусусияти нубуввати он ки папство захми

марговареро қабул мекунад ва он дар ниҳоят шифо меёбад, таъкид гардад. Дар даврае ки аз замони захми марговари он то ҳангоми шифо ёфтани он идома мекунад, папство аз ҷиҳати нубуввати пинҳон, ё фаромӯшшуда, мебошад. Ин пинҳон кардан ҳамчунин бо он ифода гардида буд, ки подшоҳии Набукаднесар гирифта шуд ва баъд аз он барқарор карда шуд.

Боби ҳаштуми Дониёл бо рамзи бевоситаи подшоҳии дуҷум оғоз меёбад ва қўчқореро, ки подшоҳии Модо-Форсро намояндагӣ мекунад, муаррифӣ менамояд; пас аз он такаи фасодёфтае меояд, ки подшоҳии Юнонро намояндагӣ мекунад. Сипас, аз яке аз чор бода, ки чор шоҳи Юнон ба он пароканда гардида буданд, Дониёл шоҳчаи хурд ро мебинад, ки подшоҳии чоруми Румро намояндагӣ мекунад. Шоҳчаи хурд ҳар ду марҳалаи Румро ифода мекунад, ки дар чор оят тасвир шудаанд. Руми бутпараст дар симои шоҳчаи хурд бо ҷинси мардона ифода шудааст, ва Руми папавӣ ҳамчун шоҳчаи хурд бо ҷинси занона.

Ва аз яке аз онҳо шоҳчае баромад, ки бағоят бузург шуд ба ҷониби ҷануб ва ба ҷониби шарқ ва ба сӯи замини хушманзар. Ва он то лашкари осмон бузург гардид; ва баъзеро аз он лашкар ва аз ситорагон ба замин андохт ва онҳоро поймол кард. Оре, вай то ба Сарвари лашкар худро бузург шуморид, ва ба воситаи вай қурбонии доимӣ бардошта шуд, ва макони муқаддасгоҳи ӯ сарнагун гардид. Ва лашкаре бар вай бар зидди қурбонии доимӣ ба сабаби гуноҳ супурда шуд, ва он ростиро ба замин андохт; ва амал кард, ва комёб шуд. Дониёл 8:9–12.

Шоҳи хурди Рум, ки дар ояти нӯҳум ба ривоят ворид мешавад, дар сиғаи музаккар ифода ёфтааст; сипас, дар ояти даҳум, шоҳи хурд дар сиғаи муаннас ифода шудааст; баъд, дар ояти ёздаҳум, шоҳи хурд дар сиғаи музаккар ифода ёфтааст; ва он гоҳ, дар ояти дувоздаҳум, шоҳи хурд бори дигар дар сиғаи муаннас ифода шудааст.

Боби ҳаштуми Дониёл салтанати аввалро пинҳон медорад; сипас ду салтанати баъдӣ ҳамчун ҳайвоноти фосиди маъбад тасвир мешаванд, ва салтанати чорум бо шоҳе ифода меёбад. Ин шоҳ аз назари нубувват фосид аст, зеро он гоҳе ҳамчун мард, баъд ҳамчун зан, сипас боз ҳамчун мард ва он гоҳ ҳамчун зан зоҳир мегардад.

Зан набояд либоси мардона бипӯшад, ва мард низ набояд либоси занона бар тан кунад; зеро ҳамаи касоне ки чунин мекунанд, назди Худованд Худои ту зиштӣ мебошанд. Такрори Шариат 22:5.

Зухуроти мардонаи шоҳчаи хурди Руми бутпараст дар оятҳои нӯҳ ва ёздаҳ ҷой гирифтааст, дар ҳоле ки зухуроти занонаи шоҳчаи хурди Руми папавӣ дар оятҳои даҳ ва дувоздаҳ ҷой дорад. Ҷинси шоҳчаи хурд бо дарназардошти суханони Дониёл дар сатҳи матни аслии шинохта мешавад, чизе ки Миллер наметавонист бубинад, зеро ӯ танҳо аз «Cruden's Concordance» истифода мебард, ва «Cruden's Concordance» ҳеҷ гуна маълумот дар бораи забони аслии фароҳам намеоварад. Навбат иваз шудани ҷинсҳо дар тӯли ин чор оят аз ҷониби тарҷумонҳои Китоби Муқаддаси King James шинохта шуда буд, ва онҳо воқеан ҷинсҳоро дар ин порча нигоҳ доштаанд, агар шумо донед, ки бояд ба ҷӣ назар кунед.

Тарҷумонҳо фарқи миёни шоҳи хурди мардона ва шоҳи хурди занонаи оятҳои нӯҳ то дувоздаҳро дарк карданд, ва ин фарқро бо калимаи «он» нишон доданд. Калимаи «он» барои

шохи хурд ба кор бурда мешавад, вақте ки он дар шакли занона аст. Ба Дониёл боби хаштум, ояти даҳум, нигаред:

Ва он бузург гардид, ҳатто то лашкари осмон; ва баъзе аз он лашкар ва аз ситорагонро ба замин афканд ва онҳоро поймол намуд. Дониёл 8:10.

Он «бузург шуд», ва «фурӯ андохт», ва ба ин васила шохи хурдро ҳамчун зан муайян мекунад. Ояти дувоздаҳум меғӯяд:

Ва бар асари маъсият лашкаре ба ӯ бар зидди қурбонии доимӣ дода шуд; ва ӯ ростиро бар замин афканд; ва амал кард, ва муваффақ шуд. Дониёл 8:12.

Дар ояти дувоздаҳум калимаи «him» илова шудааст ва он шохи хурдро ба таври дақиқ ифода намекунад, зеро шохи хурд дар ин оят ду бор ҳамчун «it» муайян шудааст ва ба ин васила чинси муаннасро ифода мекунад. Тарҷумонҳо, бешубҳа, фарқияти чинсро дар суханони Дониёл дарк карда буданд, вале дар бораи он чи Дониёл дар назар дошт, мутмаин набуданд, ва кӯшиш карданд бо илова кардани калимаи курсившудаи «him» шохи хурдро дар ин оят аз лиҳози чинс мардона нишон диҳанд, аммо ин аз ҷониби суханони воқеии Дониёл тасдиқ намешавад. Суханони ӯ шохи хурдро ҳамчун муаннас муайян мекунад, ва «it» (шохи хурди муаннас) ҳақиқатро ба замин афканд, ва «it» (шохи хурди муаннас) амал кард ва комёб гардид.

Дар ояти нӯҳ, ибораи «шохчае хурд» дар чинси музаккар аст ва Руми бутпарастро ифода мекунад. Он аз яке аз «чор бод» баромад, ки империяи Юнон ба онҳо пароканда гардида буд. Дар ин оят, мувофиқ ба таърих, Руми бутпараст ҳангоми ишғол кардани макоми худ бар тахти замин, се минтақаи чуғрофиро фатҳ кард.

Ва аз яке аз онҳо шохчае баромад, ки бисёр бузург шуд, ба ҷониби ҷануб, ва ба ҷониби шарқ, ва ба ҷониби замини хушманзар. Дониёл 8:9.

Дар ояти ёздаҳум (ки дар он баҳсу мунозира дар бораи «қурбонии доимӣ» яке аз майдонҳои асосии бархӯрди худро меёбад), шохчаи хурд бо ҷонишинҳои «ӯ», «вайро» ва «моли ӯ» ифода шудааст.

Вай ҳатто худро то ба Сарвари лашкар бузург гардонид, ва ба воситаи ӯ қурбонии доимӣ бардошта шуд, ва макони муқаддасҳои ӯ фурӯ афканда шуд. Дониёл 8:11.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ҳар як принцип дар каломии Худо ҷойи худро дорад, ҳар як воқеа аҳамияти худро. Ва тамоми сохтор, ҳам дар тарҳ ва ҳам дар иҷро, ба Муаллифи Худ шаҳодат медиҳад. Чунин сохторро ҳеҷ ақле ҷуз ақли Беинтиҳо наметавонист тасаввур кунад ё ба вучуд оварад». Education, 123.